

[Kofod-Svendsen]

det, der er skattereformens princip. Vi kan være enige om, at rentefradragsretten har haft store svagheder, og jeg tror da godt, at vi kunne have bødet på nogle af de problemer, vi står i, hvis vi havde erkendt det for lang tid siden.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

I forlængelse af de meningsudvekslinger, der her på det allersidste under debatten har været om rentefradragsretten, kunne det måske være på sin plads, at jeg, i øvrigt i tilslutning til det, hr. Lykketoft har sagt, understreger, at i et skattesystem, hvor det af forskellige grunde anses for rimeligt, at renteindtægter beskattes, akkurat som andre indtægter beskattes, er det en logisk nødvendighed, at der også er en fradragsret for renteudgifter.

Det er faktisk noget af det fortjenstfulde i skattereformen, at det dér for første gang politisk med et bredt flertal er fastslået, at der skal herske symmetri i beskatningen af renteindtægter og renteudgifter, således at den beskatningsprocent, der gælder for renteindtægter, også skal gælde som fradragsværdi for renteudgifter. Det har uhyggelige skadevirkninger på kapitalmarkederne og økonomien i det hele taget, hvis man fraviger den symmetri.

Jeg synes godt, jeg vil slå disse synspunkter fast for dermed også at understrege, at der naturligvis ikke er nogen som helst planer om at ændre på det felt overhovedet.

Men så til renteaftgiften. Der har været nogle meningsudvekslinger om, hvilken betydning renteaftgiften har haft for opsparingen. Se, nu er det jo meget vanskeligt at skille ud fra andre faktorer, men det, vi i hvert fald kan konstatere, er, at siden 1986 – og det var jo i efteråret 1986, renteaftgiften blev vedtaget – er opspareingskvoten, altså den andel af familiernes indkomst, der spares op, faktisk steget gradvis. Vi oplevede desværre fra 1982 til 1986 et dramatisk fald i familiernes opspareingskvote; den blev næsten halveret fra 1982 til 1986. Men siden 1986 og indtil nu, og også hvis vi tager i betragtning, hvad der skønnes af opsparening til næste år, er der tale om, at opspareingskvoten er steget med næsten en tredjedel i forhold til 1986.

Der er altså, hvad enten det er af den ene eller den anden grund, under alle omstændigheder sket en stigning i opspareingskvoten, og det skyldes selvfølgelig ikke renteaftgiften alene. Der er også sket omlægninger af rentefradrag i

forbindelse med skattereformen. Kartoffelkurven fra efteråret 1986 indeholdt også andre ting – og meget virkningsfulde ting – end lige netop renteaftgiften, men jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at renteaftgiften har haft og har en psykologisk virkning for folks forståelse for, at det altså ikke længere kan betale sig at stifte gæld, og at det faktisk bedre kan betale sig at nedbringe gælden.

En af grundene til, at renteaftgiften så markant har bidraget til at ændre holdninger, var, at den ramte bredt, i og med at også hele massen af gamle lån, som var optaget før den 7. oktober 1986, var omfattet af renteaftgiften. Til gengæld må vi så erkende, at det var netop det forhold, at renteaftgiften også ramte de gamle lån, der afstedkom de mange administrative vanskeligheder med renteaftgiften. Jeg siger ikke, at det er uden administrative vanskeligheder også at administrere det fremadrettede, men det er i hvert fald rigtigt at slå fast, at en meget stor mængde af de administrative problemer netop har været knyttet til, at renteaftgiften omfattede de gamle lån. Det er denne mængde af administrative problemer, der fjernes, i og med at der med de foreliggende lovforslag fra 1988 og fremefter alene pålægges renteaftgift af lån optaget efter 30. juni 1988.

Jeg vil om lidt vende tilbage til det spørgsmål om de administrative problemer, som har været rejst her under debatten.

Den anden del af lovforslaget går ud på at målrette renteaftgiften noget stærkere mod de egentlige forbrugslån. Det sker så ved at lave en række undtagelser fra renteaftgiften, således at visse aktionærlån, kommunegaranterede lån, visse uddannelseslån, lån til udenlandske adoptioner og nogle få andre låntyper fritages for renteaftgift i fremtiden. Derved målrettes renteaftgiftsloven stærkere mod de egentlige forbrugslån.

Hr. Bollmann og hr. Kofod-Svendsen var inde på den artikel, som står i dag i dagbladet Børsen. Det er en artikel, som bærer overskriften: »Iværksætterne straffes med renteaftgiften«, og så er underoverskriften: »Tusindvis af små virksomheder bliver ramt, hvis skatteministerens forslag vinder gehør«. Jeg har sjældent læst mage til beskrivelse fjernt fra virkeligheden. Det er tværtimod sådan, at det lovforslag, som er til behandling her, letter situationen for f.eks. iværksættere, der optager lån til køb af